

MIKULEC AMINA

KARANTÉN - DIÁKSZEMMEL

A Selye János Gimnázium második diákjaként volt egy megszokott, működő, valamelyest magamnak kialakított napirendem: reggel korán kelek, nagyjából negyven percet ülök a buszon, beülök az iskolapadba, hat-hét tanítási óra után kísétek a gimiből, és ha esetleg a barátainak és nekem is úgy alakul, beülünk valahová, majd hazamegyek, elkészítem a házi feladatokat, tanulok, és nagyvonalakban beszélve másnap minden kezdődik előlről.

A jelenleg kialakult helyzet szinte mindenkinek teljesen felborította a rutinját, ez alól mi, diákok sem számítunk kivételnek. Ami megmaradt számunkra, az a tanulás és a házi feladatok megírása. A tanáraink nem minden esetben köteleznek minket a visszajelzésre, és úgy gondolom, ez is amolyan „lecke“ lehet a számunkra. A legfőbb tananyag most a felelősségvállalás, az önállóság, az egymásra való odafigyelés és természetesen egymás segítése. Ezek olyan alapvető szükségletek a napjainkban, melyek nélkül nem működhetne az online kommunikált munka. Meg kell értenünk, hogy ez a helyzet mindenkinek új, a legjobb képességeink szerint kell segítenünk a diáktársainknak és tanárainknak is, ahol csak tudunk. Együttműködés nélkül nehezen fogunk tudni boldogulni ezekben az időkben. Tekintettel kell lennünk arra, hogy egy bizonyos tanárnak nem mi vagyunk az egyetlen osztálya, viszont ennek a tolerancián alapuló bizalomnak működnie kell kölcsönösen is. Szintén megnehezítette a munkát, hogy rengeteg irányból kaptuk az információkat, tananyagokat, és – ahogyan már ezt sokan említették előttem is – egyszerűen elvesztettük a fonalat a sok beérkező üzenet között. Edupage, Google Classroom, Facebook, Messenger... az

utolsó kettőn belül pedig még különböző csoportok is létrejöttek. Szerencsére úgy néz ki, ez a probléma lassan megoldódik, hisz bevezettük a Google Classroom egységes használatát, így minden tantárgyból egy platformon folyik majd az információcsere tanár és diák között.

Bár a gimi eddigi másfél éve alatt minden bizonnyal összeszedettebb lettem, egy kissé még mindig hajlamos vagyok a szétszórtságára, éppen ezért már az elején bevezettem néhány új szabályt, amelyekhez a saját érdekében igyekszem tartani magamat. Például minden beérkező információról képernyőképet készítek, és ezeket a telefonom galériájában tantárgyak szerint szeparálva mappákban tárolom, valamint listát írok az elvégzendő feladataimról. Miután egy feladatot elvégeztem, kitörölöm a mappából a képet, a listáról pedig kihúzom a feladatot. Nem nagy találmány, de egyszerű, éppen ezért nagy segítség a dolgaim rendszerezését illetően. Az osztályon/csoporton belüli együttműködés szintén óriási segítség tud lenni, szerencsére ez nálunk gördülékenyen működik.

A karantén előtt a hétköznapi délutánokat leginkább önképzéssel és a barátaimmal szoktam tölteni. Aktív tagja vagyok két színjátszó csoportnak, valamint a diákönkormányzat elnökeként sok időt töltök a bálók és különféle rendezvények megszervezésével. A mostani helyzetben természetesen meg sem fordult a fejünkben a bál szervezése, a karantén végéig minden ilyen program háttérbe szorul, hiszen szinte semmilyen konkrét információt nem tudhatunk a közeljövővel kapcsolatban. Azt viszont elmondhatom, hogy a DÖK tagjai nem feledkeztek meg teljesen a diákságról, a csoporton belül még most is folynak kisebb-nagyobb meglepetések előkészületei,

melyekkel igyekeznénk feldobni az otthoni munkát is.

Az érméneknek természetesen nem csak egy oldala van, a javarészt negatív dolgok mellett felbukkannak pozitívumok is. Nekem személy szerint sokkal több szabadidőm van, több időt tudok a családommal való együttlétre fordítani, valamint az egyik kedvenc hobimbimra, az önművelésre szánni. Sokat olvasok, sétálok a kertben, hangszeren játszom. Ahol csak lehet, próbálok érdekessé, színessé tenni az otthonmaradást, hiszen a bezártság nem tesz jót az ember mentális és fizikai egészségének sem. Természetesen a családtagjainkra kell a legtöbb figyelmet fordítanunk, hiszen a XXI. században hajlamosak vagyunk egész napokat a telefonunkba bújva tölteni, minden odafigyelés nélkül létezni egymás mellett. Igyekszem a barátaimmal is minél többet beszélni, nem szeretnénk nagyon elszokni a hangjuktól. A videóhívás a tanításon belül is remekül működik: az otthontanulás egyik fénypontja egy virtuálisan megtartott szlovákóra volt. Mindenki örült egymásnak, a tanárnőnek, és megható volt látni, hallani, hogy ő is örült nekünk.

Úgy gondolom, nem feltétlenül csak a saját nevemben beszélék, mikor azt mondom: hiányzik az iskola. Minden bizonnyal rengeteget fogunk még tanulni egymástól, lehet, hogy ilyen „kényszerhelyzetben“ nem csak másokat, hanem magunkat is jobban meg fogjuk tudni ismerni. Nem győzzünk hangsúlyozni, ez a helyzet mennyire rendkívüli és új mindenki számára, viszont – még ha most nem is néz ki úgy – az élet megy tovább, és bár merem mondani, történelmet élünk, túl leszünk ezen is! Addig is, egy francia művész, Henri Matisse szavával zárnam a rendhagyó élménybeszámolómat: „Aki hajlandó körülnézni, mindenütt meglátja a virágokat.“